

Κι'έκείνος ό μαγνήτης
και μάγος Κυβερνήτης
της νέας Ανορθώσεως,
έβγηκε σ'τό μπαλκόνι,
κι'όλους τους βελκιδιαι
περι της διασώσεως.

'Συχαίστε, τους λέει, κι' από ζώνη σπριγώ...
λάε μου, νά γελῆς...
τήν γλύτωσα κι'έγώ,
μά κι'ό φουστανελάς.

Αυτά τους είπε σπριγγιός ό μεζών των μεζώνων,
κι'ήθελεν σώνει και καλά
νά'δούν και τόν φουστανελά,
τόν Νάσσο των ευζώνων.

Λόγο κι'ό Νάσσοσ φώναζαν, κι'ό Κρητικός έγέλα...
ζήτω κι'ή θράκα, θρέ παιδιά, ζήτω κι'ή φουστανελά.
Κι'έβγηκε κι'ό λαοφιλης
φουστανελάς δραματίας,
κι'αυτά τους μίλησ'ευσταλῆς
και κατά πάντ'άχμαϊος.

Κι'ιγούμι, κρῆζει, ζουντανός, ούρε χαντακουμένιο,
μήν κίνιτ'έτσι σάν χαζοί,
κι'ού Νάσσοσ ού λοχίας ζῆ,
κι'ού Νάσσοσ δέν πιθαίνει.

Τοιαῦτα κι'ό φουστανελάς ώμίλησε μέ τόνον,
κι'αυτός τήν φουστανελά του τήν έκαν'έτσι κι'έτσι,
και μπίζ και ζήτω φώναζαν'στόν Νάσσο των ευζώνων,
κι'έμυριζε παντού λαμπρήσφακτό και κοκορέτσι.

'Εν τας ημέραις των Ρωμηών ταῖς Ανορθωτικαῖς,
πού μέ της Ανορθώσεως τό κῆρος και τό βούλημα
'μποροῦσε νάβγῃ Βουλευτής και κάθε τενεκές,
κι'είχε τό κράτος ἀρνητικά διάφορα γιά πούλημα,
έγινε τέτοιο πατριῆ και τέτοιο ρεβαῖσι
μεγάλο κι'Αθηναῖκο,
πού γάλασε τήν κτίσι
και τό τρελλο-Ρωμαῖκο.

'Εκείναις ταῖς ημέραις ταῖς Ανορθωτικαῖς,
πού γιά κλά μωρία
μέ στόμφορ έγκαυρία
καθένας Πατακές,
κι'ό Κάιζερ εκείνος, πούχει στρατούς και στόλους,
'στήν Κέρκυραν γαλήνην κι'ανάπαισιν ζητών,
έσκέπη περιέργως σ'τους μαυρισθέντας θλους
ώσ σουβενῆρ νά στείλῃ τόν Μέλας'Αστόν.

Μεγαλυνάρια κι'άλλα τροπάκια.

'Αναστάσεως ημέρα,
πάσης ἄλλης λαμπρότερα,
σφόρν της αγάπης σπειρία.

"Ολοι τώ'δες ευφρονῆμεν,
έλει τώρ'δες λαμπρονῆμεν
έν αὐτῇ τῇ πανηγύρει.

'Αναστάσεως ημέρα...
μπάμ κουμπούραις'στόν ἀέρα.
Παντοῦ μῦρα κι'εὐωδία,
κι'έγώ σήμερα, παιδιά,
θά χαρῶ και θά γιορτάσω
για τόν Βέ και γιά τόν Νάσσο.

Μακρῶν τό πάθος, ό θυμός, ό φρόνος, ό παμπιάρος,
ζήτω κι'ό Βενιζέλαρος, μαζ ζήτω κι'ό λοχιάρος.
'Εβίσα κι'ό βρακάραρος,
μά κι'ό φουστανελάραρος.

'Ο Βέ και νῦν ὀρθότατα περιφανῶς ἀχμαῖος,
και συνομότ'έκρόθησαν,
και πάντες συνετρίθησαν
ώσ σκευῆ κεραμείος.

'Ο παλαιούς σωτήρας
χολῆν ποτίων κι'έξος
έκ νέας ἀποπείρας
έσώθη παραδόξως.

"Ον μεγαλύνοσ Στόλοι,
Στρατοί και τῶν γονέων,
διέφυγε τό βόλι
αίμοχαρῶν φονέων.

'Εν αὐτῇ τῇ πανηγύρει
δόξα κρῶω τῷ Σωτήρι,
δόξα τῷ διασωθέντι
και τῷ Νάσσο τῷ λεβέντη.

Τόν κῆματι κελύφαντα θαλάσσης μελανῆς
τάσους ἐπιφανεί,
κι'ἀλύπητα κρεμάσαντα σέ τούτους τενεκέδες,
ὕμνον και νῦν οἱ χαίροντες τῶν σεσωσμένων παίδες,

Δόξα τῷ τῆν Ανορθωσιν πιστῶς διαφυλάξαντι,
δόξα τῷ νίκας ἐκλογῶν και πάλιν ἀλλάξαντι,
δόξα τῷ τῶν ἀδόξαστον περιρῶκῶν ἀλλάξαντι.

Τὸν Λευτέρη της Αγκύρας,
τόν σωθέντ'ἀπό τὰς χειρας
ἀοράτων δολοφῶν.

Τούτων παίδες εὐλογεῖτε
και λαῶσ δοξολογεῖτε
'στούς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Αὐτός ό φωτιστέφανο περιβληθείς πολλὰ
και κατά κῆρον τοῦ λαοῦ τόν θαυμασμόν κησάμενος,
ἀνέστη ροδοκίκκινος μέ τόν φουστανελά,
χαρᾶν και πάλιν ἀρατον πρὸς πάντας χαρισάμενος.

Μεζά πενηνταετηρίδες,
πού σε κάνει νά χαρῶῆς.

Αἶνος, τιμῆ, και δόξα, και πανηγυρικός...
ό Σύλλογος της Πόλις ό Φιλολογικός
λαμπρᾶν πανηγυρίζει πενηνταετηρίδα
δοξάζων τήν μεγάλην πνευματικὴν πατρίδα.